

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.155/2022/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. november 17. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t é t:

A közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. év április hó 7. napján kihirdetett 31.B.467/2021/21. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott testi épség elleni cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette kísérletének minősíti.

A szabadságvesztés büntetését 5 (öt) évre súlyosítja.

Terhelt1 vádlott születési éve helyesen: születési év. Érvényes lakcíme: Cím1.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi Terhelt1 vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 14.400.- (tizennégyezer-négyszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. év április hó 7. napján kihirdetett 31.B.467/2021/21. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetében [Btk. 311. §, Btk. 310. § (1) bekezdés c) pont és (2) bekezdés], és testi sértés büntetének kísérletében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés], amiért őt, mint visszaesőt – halmazati büntetésül – 3 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani, amelyből a vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által letartóztatásban töltött idő beszámításáról és az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról; a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a tényállás és a jogi minősítés téves megállapítása miatt, súlyosabb minősítés és a kiszabott büntetés tartamának súlyosítása érdekében fellebbezett, míg a vádlott és védője az ügydöntő határozatot tudomásul vették.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.258/2022/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a vádlott ténybeli beismerő vallomására alapította az ítéleti történeti tényállást. Az ügyészi álláspont szerint a tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés b) és c) pontjaiban meghatározott részbeni megalapozatlansági okokban szenved, mert egyfelől hiányos, másfelől iratellenes. Átiratában részletesen kifejtette, hogy a tárgyaláson párhuzamosan meghallgatott igazságügyi orvosszakértő és igazságügyi fizikus szakértő egyetértettek abban, hogy a szúrás erejére vonatkozóan a fizikus szakértő véleménye az irányadó. Rámutatott arra is, hogy a törvényszék az ítéletének indokolásában iratellenesen idézte a fizikus szakértő által a tárgyaláson elmondottakat, amelynek eredményeként a történeti tényállásban tévesen rögzítette a sértett hátát ért vérző sérülés kapcsán, hogy a súlyosabb sérülés keletkezése elmaradásának egyértelmű oka, hogy a cselekménykor alkalmazott erő mértéke és az eszköz behatolásának mélysége nem volt alkalmas a ténylegesen kialakultnál súlyosabb sérülés előidézésére. Felhívta a figyelmet továbbá, hogy szintén iratellenesen rögzítette azt is a bíróság, hogy a négy szúrásból három csak a sértett kabátjának külső szövetrétegén hatolt át. Ezzel szemben a tárgyaláson előterjesztett írásbeli fizikus szakértői véleményben az került rögzítésre, hogy ezen három szúrásból mindhárom anyagfolytonossági hiányt eredményezett a kabát alatt közvetlenül viselt pulóveren, illetve kettő még az ezen pulóver alatt hordott másik pulóvereken is. A hiányosan és iratellenesen megállapított tények alapján helytelenül minősítette az elsőfokú bíróság a testi épség elleni cselekményt. Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség átirata a Kúria 3/2013.BJE. számú jogegységi határozatában foglaltakra az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítése kapcsán. Összességében indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéleti történeti tényállás iratellenességének és az abban foglalt helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölése után Terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetének kísérletének állapítsa meg. A büntetés kiszabása körében kiemelte, hogy az immár súlyosabb minősítésre és ennek eredményeként ugyancsak súlyosabb halmazati büntetési tételkeretre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést súlyosítsa. Hangsúlyozta, hogy a vádlott már többször összeütközésbe került a törvénnyel, korábban őt erőszakos vagyon elleni bűncselekmény miatt is elítélték, ezért vele szemben hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés

kiszabása indokolt. Szintén indokoltnak tartotta a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának súlyosítását is.

[4] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés elintézésére a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki. A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyésztség képviselője az írásban előterjesztett indítványát változatlanul fenntartotta. Ismételten kiemelte, hogy a másodfokú bíróságnak lehetősége van az elsőfokú bíróság ítéletéből az iratellenes részeket mellőzni, ennek alapján helyes következtetést vonni a vádlott bűnösségére. Írásbeli előterjesztésével egyezően a vádlott büntetésének súlyosítására tett indítványt.

[5] A vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Perbeszédében kiemelte, hogy nem lát indokot a súlyosabb minősítés megállapítására, mert bár a vádlott által használt eszköz erre alkalmas volt, azonban a konkrét esetben a vádlott által kifejtett erő mindössze csak akkora volt, amely alapján reálisan nem lehetett tartani súlyosabb sérülés bekövetkezésétől. Hangsúlyozta, hogy nyomatékos enyhítő körülmény a beismerés, a megbánó magatartás, az a tény, hogy a sértettől bocsánatot kért, aki azt el is fogadta. Ugyancsak nyomatékkal indítványozta értékelni az enyhítő körülmények sorában a hároméves időmúlást, valamint azt, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt. Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[6] Az ítéltábla a felülbírálat során először annak terjedelmét illetően foglalt állást. A Be. 590. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság – ha a törvény kivételt nem tesz – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése értelmében, ha a törvény eltérően nem rendelkezik, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösségnek a megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. A Be. 590. § (4) bekezdése értelmében pedig, ha az elsőfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel érintett bűncselekményre vonatkozó rendelkezését, illetve részét bírálja felül. Az ítéltábla megvizsgálva az ügyész súlyosítást célzó fellebbezését, megállapította, hogy a felülbírálat teljeskörű, amelynek során lehetőség van a tényállást helyesbíteni a Be. 599. § (2) bekezdés a) pontjában megfogalmazott rendelkezésre figyelemmel.

[7] A büntetés súlyosítását célzó ügyési fellebbezés alapos.

[8] Az elsőfokú bíróság ítélete megalapozottságának vizsgálata során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben releváns bizonyítékokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, egybevetette és értékelte, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, amelyet részben a vádlott ténybeli beismerő vallomása is alátámasztott. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ugyanakkor részben megalapozatlan, mert a Fővárosi Törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés b) és c) pontja szerint egyrészt hiányos, másrészt iratellenes megállapításokat tartalmaz, amely részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése feltétlenül szükséges volt a másodfokú eljárásban. Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyésztség átiratában

foglaltakat a tekintetben, hogy a részbeni megalapozatlanság az ügyiratok tartalma alapján, illetve helyes ténybeli következtetés eredményeként maradéktalanul orvosolható.

[9] A vádlott által a sértettnek okozott sérülés vonatkozásában megállapítható, hogy a törvényszék iratellenes megállapítást tett a szúrás erejére vonatkozóan, jóllehet ebben a tárgyaláson eljáró igazságügyi orvosszakértő és fizikus szakértő egyetértő, közös álláspontra helyezkedtek. A tárgyalási jegyzőkönyvekből megállapítható, hogy az orvosszakértő a bíróság előtt az írásos szakvéleményét fenntartotta és ugyanígy járt el a fizikus szakértő is. Amikor az elsőfokú bíróság észlelte a két szakértő eltérő álláspontját, a véleményeiket ütköztette, amelynek eredményeként a két szakértő egyező előadást tett arra, hogy a vádlott által leadott szúrás erejének meghatározása során a fizikus szakértő véleménye az irányadó, mert ő bír szakértői kompetenciával a vádlott által kifejtett erő mértékének meghatározása során. Az igazságügyi fizikus szakértő pedig úgy nyilatkozott, hogy a sértett ruházatán négy folytonossági hiányt okozó szúrás közül az, amely a sértett testfelületét is megsebezte, közepes erejű erő kifejtés eredményeként jött létre és ha nincs a sértett rétegesen aláöltözve, úgy a vádlott által alkalmazott erőhatás súlyosabb sérülést idézett volna elő (21. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 3. bekezdés).

[10] A fenti szakértői véleményt a törvényszék nem vette figyelembe, hanem a fizikus szakértő által elmondottakat az ítéleti indokolásának 5. oldalán a 6. bekezdésben, valamint 6. oldalán az utolsó előtti bekezdésben iratellenesen idézte, amelynek eredményeként az általa megállapított történeti tényállásban tévesen rögzítette azt, hogy a sértett hátát ért szúrás következtében a súlyosabb sérülés keletkezése elmaradásának oka az volt, hogy a cselekménykor alkalmazott erő mértéke és az eszköz behatolásának mélysége nem volt alkalmas a kialakultnál súlyosabb sérülés előidézésére.

[11] Szintén összefüggésben van a szúrás erejével az az ugyancsak iratellenes ténymegállapítás az elsőfokú ítélet 3. oldalának 2. bekezdésében, hogy a vádlott által leadott négy szúrásból három szúrás csak a sértett kabátjának a külső szövetrétegén hatolt át. Ezzel szemben a tárgyaláson felhasznált írásos fizikus szakértői vélemény értelmében (nyomozati iratok 8.6.23.) az került rögzítésre, hogy a szóban forgó három szúrásból mindhárom anyagfolytonossági hiányt eredményezett a kabát alatt közvetlenül viselt pulóveren, illetve az ez alatt lévő további két réteg pulóveren is.

[12] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének tényállási részéből (elsőfokú ítélet 3. oldal 1. bekezdés) a vádlott által leadott szúrások kis-közepes erejű meghatározása tekintetében mellőzi a kis erejű szúrásra vonatkozó megállapítást és azt rögzíti, hogy a szúrások közepes erejűek voltak.

[13] A szakértői vélemények összevetéséből helyesen az a ténybeli következtetés vonható le, hogy a közepes erejű szúrások a sértett négy rétegű ruházatán – köztük a legfelül lévő kabátján – lényegesen akadálytalanul áthatoltak, amelynek eredményeként a sértett nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenvedett.

[14] Az elsőfokú ítélet tényállása a 3. oldal 3. bekezdésében akként szorul pontosításra, hogy a súlyosabb sérülés kialakulásának elmaradását döntően a sértett ruházatának vastagsága akadályozta meg.

[15] A fentiek szerint módosított tényállás alapján eltérő következtetésre jutott az ítéltábla a vádlott által elkövetett testi épség elleni cselekmény anyagi jogi minősítését illetően. Az életveszélyt okozó testi sértés büntette úgynevezett vegyes bűnösséggel megvalósítható bűncselekmény, amely azt jelenti, hogy az alapesetre – a testi sértésre – minden esetben ki kell terjednie az elkövető szándékának. Ezzel szemben az eredmény vonatkozásában az elkövetőnek akár a szándékossága, akár a gondatlansága fennállhat. Az életveszélyt okozó testi sértés büntette (kísérlete) megállapításának akkor van helye a bírói gyakorlat szerint, ha az elkövetés eszközének jellegéből, az elkövetés módjából és véghez vitele körülményeiből, a célba vett testrész helyzetéből egyértelmű következtetés vonható arra, hogy az elkövető az élet kioltására irányuló szándék nélkül ugyan, de a testi sértésre irányuló határozott szándékkal intézett a sértett testi épsége elleni támadást és az említett körülmények folytán a tudata átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkeztének reális lehetőségét. Kísérlet esetében az eredmény természetesen az elkövetőn kívül álló ok miatt nem következik be.

[16] Az elsőfokú bíróság által az elkövetési eszközre vonatkozó egyébként helyes megállapítások alapján azt kell hangsúlyozni, hogy a vádlott egy olyan eszközt hordott magánál, amely az emberi élet kioltására alkalmas volt. Ezzel úgy szúrta meg négy alkalommal a tanár foglalkozású sértettet a hátán, a vele lévő nagyszámú diák jelenlétében a közforgalmú járművön, hogy neki az elsőfokú ítéletben helyesen rögzített sérüléseket okozta. A rendelkezésre álló orvosszakértői vélemény kétséget sem hagy afelől, hogy az elkövetés eszközére és a támadott testtájakra figyelemmel, akár életveszélyes sérülés – a mell, vagy a hasüreg megnyitása – reális lehetőségével is kellett számolnia Terhelt1 vádlottnak. Az életveszélyes sérülés elmaradása kizárólag a véletlennek, illetve a sértett vastag ruházatának volt köszönhető.

[17] A fenti iratellenesség kiküszöbölését követően szükségszerűen megváltoztatásra szorult a vádlott testi épség elleni cselekménye és a korábban kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság – egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a bűncselekmény minősítésére vonatkozó indítványával – Terhelt1 vádlott magatartását a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette.

[18] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott sértett1 tanár elleni cselekményét a Btk. 311. §-a szerinti – figyelemmel a Btk. 310. § (1) bekezdés c) pontjára és (2) bekezdésére – felfegyverezve elkövetett közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének is minősítette. Helyesen foglalt állást a törvényszék a tekintetben is, hogy Terhelt1 a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja értelmében visszaeső.

[19] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen sorolta fel a büntetés kiszabására hatással lévő körülményeket, amelyek közül a súlyosító körülmények között az ítéltábla jóval nagyobb nyomatékot tanúsított a bűncselekmény elkövetési követelményeinek, amely szerint a vádlott a bűncselekményt közforgalmú járművön, a délutáni órákban, utasok és diákok szeme láttára követte el. Ez a magatartás nemcsak a garázda jellege miatt, hanem amiatt is rendkívül veszélyes a társadalomra, mert a közösségi együttélés szabályainak semmibe vételét és teljes felrúgását igazolja, hova tovább a vádlott rendkívüli gátlástalanságáról tanúskodik. Az enyhítő körülmények között kisebb súlyt

tulajdonított az ítéltábla az időmúlásnak, hiszen az nem volt különösen hosszú, mert a vádlott a bűncselekményt a 2019. év december hónapjában követte el, ehhez képest a jogerős elbírálásra három éven belül sor került, de az egész bírósági eljárás mindössze két évet vett igénybe. Ugyanakkor a testi épség elleni cselekmény minősítése jelentősen súlyosabb lett, amellyel összefüggésben a bekövetkezett időmúlás súlya nagymértékben csökkent.

[20] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla egyetértett az ügyészség súlyosítást célzó indítványával és a Terhelt1nal szemben kiszabott halmazati szabadságvesztés büntetést 5 évre súlyosította, mert álláspontja szerint ez a büntetési mérték alkalmas a törvényben megfogalmazott büntetési célok maradéktalan megvalósulásához.

[21] Az elsőfokú bíróság – nyilvánvaló elírási hiba folytán – tévesen tüntette fel az ítélete személyi részében a vádlott születési évszámát, ezért azt a másodfokú bíróság helyesbítette, valamint a rendelkezésre álló iratok alapján rögzítette Terhelt1 jelenleg érvényes lakcímét is.

[22] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezéseit törvényesnek minősítette az ítéltábla.

[23] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte Terhelt1t a Be. 613. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésében írtakra is.

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 606. § (1) bekezdésének felhívásával került sor, míg a törvényszék ítéletének helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyta helyben az ítéltábla.

Budapest, 2022. év november hó 17. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.467/2021/21. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.155/2022/6. számú ítéletében írt változtatásokkal 2022. év november hó 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év november hó 17. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke

